

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 161/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovvej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ošváth, s. r. o., Vajanského 1955/58, Piešťany, v menej ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Ošváth, PhD., proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tpo 130/2020-121 z 30. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, krajskému súdu prikázať, aby sťažovateľa bezodkladne prepustil z väzby, a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur, ako aj náhradu trov konania vo výške 384,08 eur.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:
3. Uznesením vyšetrovateľa z 13. mája 2020 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie voči sťažovateľovi, ako aj ďalším siedmim osobám pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b), ods. 2 písm. b) a ods. 3 písm. c) v spojení s ustanovením § 138 písm. i) Trestného zákona.

4. Uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 Tp 58/2020 zo 14. mája 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tpo 58/2020 zo 16. júna 2020 bol sťažovateľ z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku vzatý do väzby, ktorá mu začala plynúť 12. mája 2020 a jej základná lehota sa končila 12. decembra 2020.

5. Uznesením okresného súdu č. k. 1 Tp 91/2020 z 18. novembra 2020 podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku bol návrh prokurátora na zmenu dôvodu väzby sťažovateľa jeho rozšírením na ďalšie skutky vyplývajúce z ďalších uznesení vyšetrovateľa zamietnutý. Zároveň bolo trvanie lehoty väzby sťažovateľa na návrh prokurátora predĺžené do 12. marca 2021. Napokon okresný súd vyslovil, že sa väzba sťažovateľa nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

6. Podľa názoru okresného súdu u sťažovateľa boli zistené skutočnosti, z ktorých vyplýva dôvodný predpoklad, že trestnú činnosť páchal v rámci organizovanej skupiny v postavení spoluorganizátora majúceho zjavne dlhoročné skúsenosti s páchaním takej trestnej činnosti, za akú mu bolo vznesené obvinenie, pričom na jej páchanie má aj v súčasnosti vytvorené vhodné materiálno-technické podmienky. Existuje dôvodný predpoklad, že sa dopúšťa páchania vyšetrovanej trestnej činnosti spolu s ďalšími osobami, ktoré neboli doteraz ustálené. Tejto skutočnosti nasvedčovala výpoveď spoluobvineného [REDAKOVANÉ] podľa ktorého pre sťažovateľa páchajú trestnú činnosť aj ďalšie osoby, od ktorých si zadovážuje veci pochádzajúce z trestnej činnosti. U sťažovateľa rovnako existoval aj dôvodný predpoklad, že bude pôsobiť práve na tieto osoby páchajúce pre neho trestnú činnosť, ako aj na spoluobvinených majúcich v organizovanej skupine hierarchicky nižšie postavenie. Z odpisu registra trestov vyplýva, že sťažovateľ bol osemkrát súdne trestaný (v jednom prípade v cudzine). Bol aj sedemkrát postihnutý za priestupok.

7. I naďalej je dané dôvodné podozrenie, že sa stíhané skutky mali stať a že tieto vykazujú všetky zákonné znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, pričom sťažovateľ je stále dôvodne obvinený. Dôvodnosť vedenia trestného stíhania vyplýva z dosiaľ zadovážených dôkazov. Ide najmä o množstvo vecí zaistených v garáži patriacej sťažovateľovi, listinné dôkazy týkajúce sa kúpy jednotlivých vrakov vozidiel zo zahraničia, písomnosti týkajúce sa prihlásenia vozidiel do evidencie vozidiel, výpisy z informačného systému kontroly originality, výpisy z európskeho informačného systému vozidiel a vodičských preukazov [REDAKOVANÉ] inzeráty uverejnené na internetovej stránke [REDAKOVANÉ] o predaji vozidiel a ich dielov, lustrácie k odcudzeným vozidlám, lustrácie zaistených vozidiel aj cestou Interpolu, evidencia vozidiel registrovaných na jednotlivých podozrivých a iné listinné dôkazy. Z aktuálneho stavu dokazovania je dôvodnosť vedenia trestného stíhania proti sťažovateľovi zrejmä.

8. Za súčasného štádia konania sú u sťažovateľa dané dôvody kolúznei väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku tak, ako na tieto bolo poukázané v skorších uzneseniach (sp. zn. 6 Tp 58/2020, resp. sp. zn. 2 Tpo 58/2020). To isté sa vzťahuje aj na dôvody preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K tomu treba dodať, že sťažovateľ bol osemkrát súdne trestaný za druhovo rovnakú trestnú činnosť, čo znamená, že doteraz uložené tresty sa minuli u neho účinkom. Sťažovateľa charakterizuje sklon k páchaniu protispoločenského konania, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že bol sedemkrát priestupkovo postihnutý.

9. Predmetom trestného konania je závažná trestná činnosť, pričom pre jej rozsah a sofistikovanosť bude nevyhnutne potrebné ešte dokazovanie doplniť. Je preto preukázané, že predmetná trestná vec je rozsiahla a obťažná a k ukončeniu prípravného konania do konca základnej lehoty väzby (do 12. decembra 2020) nedôjde. Pokiaľ prokurátor požadoval predĺženie lehoty väzby sťažovateľa o ďalších 7 mesiacov, podľa názoru okresného súdu táto lehota nie je primeraná bez ozrejmenia toho, akým smerom sa má vyšetrovanie ďalej uberať, resp. ktoré úkony bude ešte nevyhnutne potrebné vykonať. Preto na doplnenie a ukončenie vyšetrovania treba považovať za primeranú lehotu predĺženú o ďalšie 4 mesiace.

10. Podľa konštatovania krajského súdu vo vzťahu ku sťažovateľovi podal prokurátor sťažnosť proti zamietnutiu jeho návrhu na zmenu dôvodov väzby o skutky podľa ďalších uznesení vyšetrovateľa. Sťažnosť podaná sťažovateľom smerovala proti výroku o predĺžení lehoty väzby, ako aj proti jej nenahradeniu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

11. Uznesením krajského súdu č. k. 2 Tpo 130/2020-121 z 30. novembra 2020 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá ako nedôvodná.

12. Podľa názoru krajského súdu návrh na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa je dôvodný a väzba bola v súlade so zákonom predĺžená do 12. marca 2020. Okresný súd správne poukázal na to, že na základe doteraz zabezpečených dôkazov existuje dôvodné podozrenie, že skutok, z ktorého je sťažovateľ obvinený, sa stal tak, ako to je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, pričom sťažovateľ je stále dôvodne podozrivý z jeho spáchania a skutok vykazuje všetky zákonné znaky stíhaného trestného činu. Nasvedčuje tomu celý rad zadovážených dôkazov podrobne uvedených v návrhu prokurátora a v uznesení okresného súdu. Rovnako pretrváva aj existencia dôvodov väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Napriek doznaniu niektorých obvinených sú v ich výpovediach určité rozpory, a to v súvislosti s objasnením jednotlivých konaní, na ktorých mali vzájomne spolupracovať. Navyše, existuje aj podozrenie zo spáchania ďalších skutkov a s tým súvisiaca potreba doplniť dokazovanie výsluchmi ďalších svedkov. V prípade sťažovateľa pretrváva dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s poukazom na skutočnosť, že po jeho vzatí do väzby je postupne odkrývaná ďalšia závažná trestná činnosť vyznačujúca sa aj medzinárodným prvkom, o ktorej nemali orgány činné v trestnom konaní doteraz vedomosť. V osobe sťažovateľa nejde iba o náhodného páchatel'a páchajúceho trestnú činnosť ojedinele. Jeho hlavným zdrojom príjmu bolo najmä páchanie trestnej činnosti na úseku automobilovej kriminality, ako tomu nasvedčujú výpovede niektorých spoluobvinených, ale aj listinné dôkazy. Preto s prihliadnutím na trestnú a priestupkovú minulosť sťažovateľa je naďalej daná dôvodná obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti.

13. Vo vzťahu k návrhu sťažovateľa nahradiť jeho väzbu miernejším opatrením treba uviesť, že ide o opakovanie už predtým uvádzanej argumentácie, s ktorou sa už okresný súd vysporiadal. Aj podľa krajského súdu s poukazom na závažnosť, charakter, spôsob a rozsah páchania skutkov, osobu sťažovateľa a podozrenie zo spáchania ďalších súvisiacich skutkov nemožno v súčasnom štádiu trestného konania nahradiť väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

14. Napriek námietkam sťažovateľa o zbytočných priesťahoch vo vyšetrovaní krajský súd zistil, že toto prebieha bez zásadnejších priesťahov s poukazom na rozsah doteraz zabezpečených dôkazov. V súvislosti s dosiaľ nerealizovanými výsluchmi svedkov je potrebné prihliadnúť na opatrenia spojené so šírením vírusu COVID-19, v dôsledku čoho boli niektoré výsluchy odložené.

II. Argumentácia sťažovateľa

15. Sťažovateľ je presvedčený, že predĺženie väzby bolo nezákonné, pričom krajský súd svoje uznesenie v tomto smere vôbec neodôvodnil, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť a je porušením práva na spravodlivý proces. Súdne rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody musí spĺňať podmienku kvality rozhodovania (rozhodnutie musí byť založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe, pričom ochrana osobnej slobody pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby je prísnejšia ako na začiatku väzby).

16. Vo vzťahu k predĺženiu väzby sa krajský súd obmedzil len na strohé konštatovanie, podľa ktorého sa stotožnil so záverom okresného súdu o dôvodnosti návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby do 12. marca 2021. Ďalej prevzal a doplnil argumentáciu okresného súdu pri posudzovaní dôvodnosti trestného stíhania ako materiálnej podmienky väzby. Podobne postupoval aj vo vzťahu k ďalšej materiálnej podmienke, ktorou je existencia väzobných dôvodov, a zdôvodnil, prečo v rozpore s okresným súdom zistil u sťažovateľa aj dôvod preventívnej väzby (v skutočnosti okresný súd dôvod preventívnej väzby nezistil len u spoluobvineného ■■■■■, pričom u sťažovateľa ponechal tento dôvod väzby nedotknutý, ako to vyplýva nepochybné z bodu I výroku uznesenia okresného súdu, pozn.).

17. Krajský súd iba vo všeobecnosti odpovedal na otázku, ktorá je pri predĺžení väzby špecifická, a to, či existovala zložitosť veci alebo iné závažné dôvody, pre ktoré nebolo možné trestné stíhanie skončiť v základnej lehote.

18. Sťažovateľ je rozhorčený väzobným stíhaním z kolúzneho dôvodu. Považuje za vylúčené, aby všeobecný súd poukazoval na nejakú nezistenú a nepreukázanú potenciálnu hypotetickú trestnú činnosť, pre ktorú nebolo ešte vznesené obvinenie. Preto absurdne vyznieva konštatovanie o potrebe vypočítať ďalších (nešpecifikovaných) svedkov, a to za situácie, že trestné konanie nie je v počiatočnom štádiu. Rovnako je vylúčené opierať kolúzny dôvod väzby o charakter trestnej činnosti. Tým sa možno zaoberať iba vtedy, ak sa obvinený v minulosti už takej trestnej činnosti dopustil a bol za ňu právoplatne odsúdený, čo však nie je prípad sťažovateľa. Aj tvrdená potreba odstrániť rozpory medzi výpoveďami obvinených je iba všeobecným paušalizovaným dôvodom bez opory v skutkovom stave, pričom krajský súd vôbec neuviedol, o aké konkrétne rozpory a medzi ktorými obvinenými má ísť.

19. Rovnako arbitrárne (a bez poukazu na skutočnosti majúce reálny základ v dokazovaní) postupoval krajský súd pri ustálení záveru o existencii dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti. Takýto záver sa musí opierať o konkrétne skutočnosti, pričom obvinený musí byť aj spôsobilý takúto trestnú činnosť páchať. Takáto spôsobilosť u sťažovateľa absentuje, keďže z doteraz objasneného skutkového stavu nevyplýva opak. Všetky technické či materiálne prostriedky umožňujúce pokračovať v trestnej činnosti boli zaistené a nie je preukázané, že by sťažovateľ spolu s ďalšími doteraz nestotožnenými osobami mohol v trestnej činnosti pokračovať. Garáže, v ktorých malo dochádzať k zásahom do motorových vozidiel, už neexistujú, kľúčové osoby zabezpečujúce dovoz motorových vozidiel sú vo väzbe a neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by sa sťažovateľ mal podieľať na uvedenej trestnej činnosti (existujú len domnienky nepodložené reálnymi faktmi).

20. Ak by predsa len existoval niektorý z väzobných dôvodov, potom by mal ústavný súd preskúmať otázku možnosti nahradiť väzbu miernejším opatrením, a to na základe testu proporcionality. Krajský súd sa s touto otázkou nevysporiadal dostatočne a jeho argumentácia je frázovitá a neindividualizovaná.

21. Napokon sťažovateľ tvrdí, že konanie o ďalšom trvaní jeho väzby na základe návrhu prokurátora nebolo urýchlené, čo je podľa jeho názoru porušením čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Poukazuje na to, že 12. decembra 2020 uplynula základná 7-mesačná doba trvania jeho väzby. Dňa 18. novembra 2020 okresný súd rozhodol o jej predĺžení do 12. marca 2021. Proti uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú prostredníctvom obhajcu aj písomne odôvodnil a doručil okresnému súdu 25. novembra 2020. Sťažnosť bola postúpená na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý o nej rozhodol 30. novembra 2020. Napriek tomu, že krajský súd rozhodol o sťažnosti v zákonom ustanovenej lehote, jeho uznesenie bolo okresnému súdu doručené až 18. decembra 2020 a sťažovateľovi až 21. decembra 2020, teda až 6 dní po uplynutí 7-mesačného základného trvania väzby sťažovateľa (správne má byť zrejme 9 dní po uplynutí 7-mesačného základného trvania väzby sťažovateľa, pozn.).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy), práva na slobodu [čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru] a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 dohovoru). Sťažovateľ vidí porušenie týchto práv z dvoch pohľadov. Namieta jednak predĺženie trvania jeho väzby do 12. marca 2021 v spojení s nenahradením väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, ako aj nedostatočnú rýchlosť konania o návrhu prokurátora na predĺženie jeho väzby.

23. Obe námietky sťažovateľa považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnené, preto ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

24. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namiataným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

25. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

K tvrdenému porušeniu označených práv predĺžením väzby, resp. jej nenahradením miernejším opatrením

26. Námietka sťažovateľa vyplýva z bodov 15 až 20. Podstatu námietky možno zhrnúť tak, že argumentácia krajského súdu je nedostatočná a v prevažnej miere sa nesie vo všeobecnej rovine, teda bez uvádzania konkrétnych skutočností, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru o splnení všetkých podmienok pre ďalšie trvanie väzby, a to v rámci vymedzenej doby jej predĺženia, ale tiež z hľadiska možnosti nahradiť väzbu miernejším opatrením (dohľadom probačného a mediačného úradníka).

27. Z pohľadu ústavného súdu sa dá konštatovať, že uznesenie krajského súdu sa skutočne vyjadruje prevažne vo všeobecnej rovine, resp. odkazuje na zistenia či ustálenia okresného súdu bez toho, aby tieto opakovane. Práve z tohto dôvodu poukazuje ústavný súd na konkrétnu argumentáciu okresného súdu uvedenú v bodoch 5 až 9. Uznesenie okresného súdu spolu s uznesením krajského súdu treba totiž vnímať ako organický celok. Pri takomto hodnotení odôvodnenia rozhodnutia o predĺžení väzby sťažovateľa, resp. o jej nenahradení miernejším opatrením, možno konštatovať, že argumentácia všeobecných súdov vo všetkých namietaných ohľadoch podstatných pre správnosť rozhodnutia je dostatočná a presvedčivá. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na kvalitu odôvodnenia uznesení všeobecných súdov odlišný názor, bez ďalšieho porušenie jeho označených práv nezakladá.

28. Namietané porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru možno považovať za zjavne neopodstatnené aj z iného pohľadu.

29. Ústavná sťažnosť smeruje proti uzneseniu krajského súdu o predĺžení väzby sťažovateľa. Smeruje teda proti rozhodnutiu o väzbe. Ustanovenie čl. 6 dohovoru je *ratione materiae* spravidla súčasťou rozhodovania vo veci samej. V prípade rozhodovania o väzbe (o predĺžení väzby) práva vyplývajúce z tohto ustanovenia treba považovať za súčasť čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Možnosť porušenia tohto ustanovenia dohovoru v konaní o väzbe preto neprichádza do úvahy už na prvý pohľad (III. ÚS 646/17, II. ÚS 111/18, II. ÚS 564/18, II. ÚS 301/20).

K tvrdenej nedostatočnej rýchlosti konania o návrhu prokurátora na predĺženie väzby sťažovateľa

30. Sťažovateľ je presvedčený, že konanie o návrhu prokurátora na predĺženie väzby trvalo neprimerane dlho, a to najmä z toho pohľadu, že hoci základná 7-mesačná doba trvania jeho väzby uplynula už 12. decembra 2020, a hoci o predĺžení väzby do 12. marca 2021 rozhodol krajský súd právoplatne ešte 30. novembra 2020, uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené až 21. decembra 2020, teda v čase, keď podľa pôvodného rozhodnutia mal byť už z väzby

prepustený (pozri bod 21). Zakladá to podľa jeho názoru porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Ústavný súd považuje za potrebné konštatovať zjavný nesúlاد medzi uvedenou argumentáciou sťažovateľa a požadovaným znením nálezu ústavného súdu vyplývajúcim z ústavnej sťažnosti. Zo znenia požadovaného nálezu (petitu) vyplýva, že sťažovateľ žiada vysloviť porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Tpo 130/2020-121 z 30. novembra 2020. Pritom je evidentné už na prvý pohľad, že právo sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o ďalšom trvaní jeho väzby nemohlo byť porušené uznesením krajského súdu, ale iba jeho (nie dostatočne urýchleným) postupom. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že k porušeniu práva na urýchlené rozhodnutie o trvaní väzby podľa čl. 17 ústavy, resp. podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru dochádza spravidla postupom všeobecného súdu, nie teda jeho rozhodnutím.

32. Za situácie, keď je argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti v rozpore s požadovaným znením nálezu, vychádza ústavný súd z požadovaného znenia nálezu, keďže práve toto indikuje rozhodujúcim spôsobom predmet konania. V dôsledku toho možno dospieť k záveru, že uznesením krajského súdu k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o ďalšom trvaní jeho väzby nedošlo.

33. I tu platia úvahy týkajúce sa namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré sú uvedené v bodoch 28 a 29.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu